

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев Уз 6/2019
16.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Душко Ковачевић, Милан Павлица и Срђан Мауковић, адвокати из ..., против тужених Републике Србије - Министарство здравља, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, Агенције за борбу против корупције са седиштем у Београду, Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, Републике Србије - Прво основно јавно тужилаштво у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво у Београду и Републике Србије - Вишег јавно тужилаштво у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради заштите у вези са узбуњивањем, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж Уз 1/19 од 25.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 16.01.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж Уз 1/19 од 25.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П Уз 5/18 до 18.09.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да је према тужиоцу предузета штетна радња на тај начин што је:

-првотужена Република Србија – Министарство здравља РС тужиоца ставила у неповољнији положај због извршеног узбуњивања повредом члана 6. Закона о управном поступку („Службени лист СРЈ“ бр. 33/97, 31/01, „Службени гласник РС“, бр. 30/10);

-друготужена Агенција за борбу против корупције са седиштем у Београду ставила тужиоца у неповољнији положај због извршеног узбуњивања током вођења кривичног поступка због одуговлачења у примени члана 222. Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, бр. 58/04, 85/05, 85/05-др. закон, 115/05, 49/07, 20/09-др.закон, 72/09, 76/10) и члана 280. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 101/11, 121/12, 32/13, 45/13 и 55/14 – у даљем тексту: ЗКП);

-трећетужена Република Србија – Министарство унутрашњих послова РС тужиоца ставила у неповољнији положај због извршеног узбуњивања током вођења кривичног поступка због одуговлачења у примени члана 282. став 5.ЗКП;

-четвртотужена Република Србија – Прво основно јавно тужилаштво у Београду ставило тужиоца у неповољнији положај током вођења кривичног поступка због извршеног узбуњивања, одуговлачењем у примени члана 44. став 2. и 3. ЗКП;

-петотужена Република Србија – Више јавно тужилаштво у Београду ставило тужиоца у неповољнији положај због извршеног узбуњивања током вођења кривичног поступка због поступања супротно члану 6.ЗКП;

Ставом другим изреке, обавезани су тужени да о свом трошку објаве ову пресуду у дневном листу „Политика“ који се дистрибуира на територији Републике Србије, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу надокнаде трошкове парничног поступка у износу од 79.200,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж Уз 1/19 од 25.03.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П Уз 5/18 од 18.09.2018. године у ставу првом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да су према њему од стране тужених предузете штетне радња на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезу тужени да о свом трошку објаве ову пресуду у дневном листу „Политика“ који се дистрибуира на територији Републике Србије. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужилац да првотуженој, трећетуженој, четвртотуженој и петотуженој на име накнаде трошкова првостепеног и другостепеног поступка исплати износ од 67.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа одлуке, под претњом принудног извршења.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није основан ни навод ревидента да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, будући да је

другостепени суд у току поступка правилно применио одредбе ЗПП-а и Закона о заштити узбуњивача, те у свему донео закониту и правилну пресуду.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је почев од јула месеца 2004. године био на месту директора Градског завода за ... и дана 26.09.2005. године је упутио допис Министарству здравља-Одељењу за здравствену инспекцију, здравствени надзор и заштиту права пацијената, а потом дана 19.06.2006. године директно тадашњем Министру здравља Републике Србије, којима је указао на неправилности у раду Завода за ... и трговину запослених и то лекара др ББ и др ВВ, са приватним погребним предузећима. Тужилац је такође и на конференцији за јавност одржаној дана 18.09.2006. године саопштио наведене информације, након чега је решењем Министарства здравља од 20.09.2006. године разрешен дужности директора Градског завода за ..., са образложењем да је иступањем у средствима јавног информисања нарушио углед тог завода изношењем непроверених информација о несавесном раду својих колега. Пресудом Врховног суда Србије У 8854/07 од 16.10.2008. године, уважена је тужба овде тужиоца и поништено решење Министарства здравља РС од 20.09.2006. године којим је тужилац разрешен дужности директора Градског завода ... са даном 20.09.2006. године, с тим да је тужилац дописом Министра здравља од 13.01.2010. године обавештен да то министарство не може да поступи по наведеној пресуди Врховног суда Србије због промењене процедуре именовања директора тог завода прописане Законом о здравственој заштити који је ступио на снагу 10.12.2005. године. Тужилац је 03.09.2010. године поднео кривичну пријаву Вишем јавном тужилаштву против др ББ и др ВВ због извршења кривичног дела против здравља људи из члана 259. став 2. у вези члана 251. став 1. КЗ и против др ГГ и др ДД због извршења кривичног дела непријављивање кривичног дела учиниоца из члана 332. став 2. КЗ које је заведено у предмету Кт.бр.3190/10. Тужилац је такође 05.05.2011. године, а допуну пријаве, односно представку 14.11.2011. године, Агенцији за борбу против корупције поднео пријаву против наведених лекара. Прву пријаву је друготужена доставила 15.11.2011. године Вишем јавном тужилаштву, а другу Првом основном јавном тужилаштву у Београду дана 04.02.2014. године и тај предмет је заведен под Ктр.бр.957/14. Прво основно јавно тужилаштво је 27.02.2014. године МУП-у РС доставило захтев за прикупљање потребних обавештења.

Тужилац је првостепеном суду дана 09.09.2016. године поднео тужбу против тужених са захтевима да суд утврди да је према тужиоцу предузета штетна радња којом је он од стране тужених стављен у неповољнији положај због извршеног узбуњивања на начин што тужени нису поступили поводом информација које им је предочио тужилац, односно, поступали су неблаговремено и на тај начин повредили члан 6. Закона о општем управном поступку и то првотужени, члан 222. и 280. ЗКП друготужени, члан 282. став 5. ЗКП трећетужени, члан 44. став 2. и 3. ЗКП четвртотужени и члан 6. ЗКП петотужени.

Полазећи од напред утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и одлучио као у изреци те пресуде применом члана 23. став 2. Закона о заштити узбуњивача.

Другостепени суд је по закљученој главној расправи преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбене захтеве тужиоца налазећи да се тужиоцу у конкретном случају не може пружити тражена заштита по Закону о заштити узбуњивача („Службени гласник РС“, бр. 128/14), који је ступио на снагу 04.12.2014. године, а почео да се примењује од 05.06.2015. године, због немогућности ретроактивне примене овог закона, као и због чињенице да тужилац постављеним тужбеним захтевима није идентификовао радње тужених и то сваког појединачно у односу на себе за које тврди да је стављен у неповољнији положај, а које би радње биле санкционисане правом на тужбу због повреде права из члана 10. Конвенције о људским правима.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је одлучио као у изреци другостепене пресуде оценивши да тужбени захтеви тужиоца нису основани.

Наиме, радње за које тужилац тврди да су „штетне“ и да су га ставиле у неповољнији положај због извршеног узбуњивања односе се на поступке које је он током 2010. и 2011. године иницирао подношењем пријава Вишем јавном тужилаштву у Београду и Агенцији за борбу против корупције, а који су се водили пред државним органима у којима тужилац није био странка у поступку. Стога нису основани наводи ревизије којима се указује да је другостепени суд погрешно применио материјално право у конкретном случају, односно да је требало да примени одредбе Закона о заштити узбуњивача будући да је тај закон почео да се примењује 05.06.2015. године и да њиме није предвиђена могућност ретроактивне примене, а да је тужилац тужбом поднетом суду 09.09.2016. године тражио да се утврди да су тужени предузели штетне радње у вези са поступањем иницираним његовим пријавама од 2010. и 2011. године и то у вези са узбуњивањем које је он извршио током 2006. године.

По налажењу овог суда, правилно је другостепени суд закључио да тужба тужиоца не испуњава ни услове за судску заштиту због повреде права из члана 10 Конвенције о људским правима из разлога што тужилац постављеним тужбеним захтевом није у довољној мери идентификовао радње сваког појединачног туженог у односу на себе за које тврди да је стављен у неповољнији положај, будући да исте нису прецизно одређене, већ само кроз позивање да су тужени повредили одређене законске одредбе у свом поступању, односно, да су по његовим пријавама и представкама поступали у нешто дужем року од оног који је примерен, иако ни сада важећи Законик о кривичном поступку, као ни Закон о општем управном поступку, изричито не прописују рокове за поступање по истим, а нарочито имајући у виду да се ради о поступцима који су вођени пред државним органима у којима тужилац није био странка у поступку, због чега се не може ни утврдити, уколико јесте, на који је начин тужилац стављен у неповољнији положај.

Из изложених разлога, на основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић